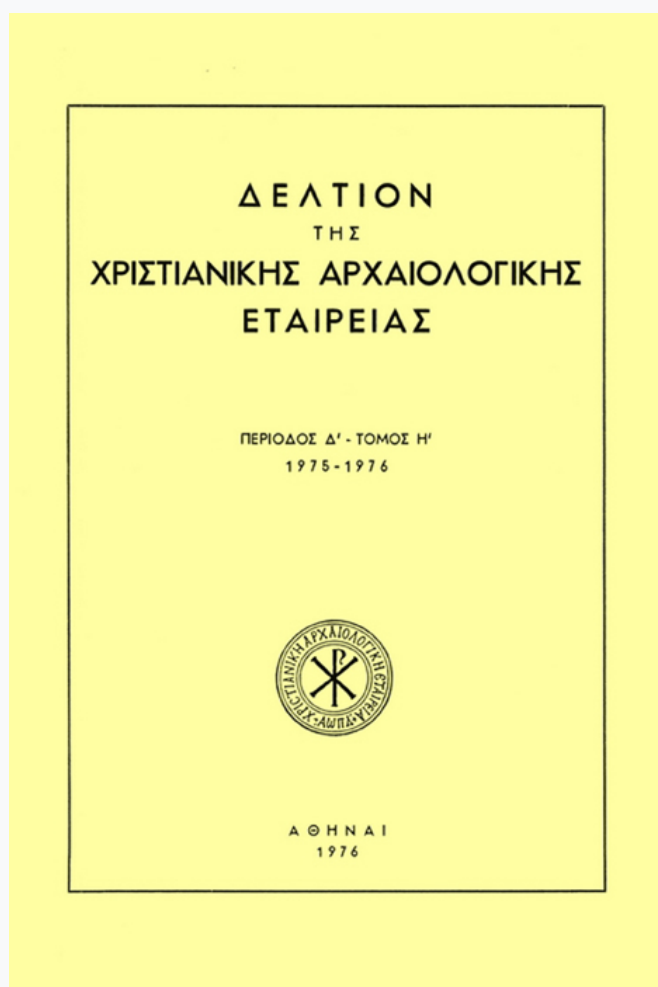

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 8 (1976)

Δελτίον ΧΑΕ 8 (1975-1976), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Βίκτωρα Λάζαρεφ (1897-1976)

Ευαγγελιστής Ιωάννης - Μωϋσής (πίν. 54-55)

Ανδρέας ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/dchae.852](https://doi.org/10.12681/dchae.852)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ Α. (1976). Ευαγγελιστής Ιωάννης - Μωϋσής (πίν. 54-55). *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 8, 101-108. <https://doi.org/10.12681/dchae.852>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ευαγγελιστής Ιωάννης - Μωϋσής (πίν. 54-55)

Ανδρέας ΞΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δελτίον ΧΑΕ 8 (1975-1976), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Βίκτωρα Λάζαρεφ (1897-1976) • Σελ. 101-108

ΑΘΗΝΑ 1976

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ - ΜΩΨΗΣ

(ΠΙΝ. 54 - 55)

Τὸ Εὐαγγέλιον, μία τῶν μικρογραφιῶν τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς παρούσης μικρᾶς μελέτης, εὑρίσκεται εἰς τὴν Μονὴν Ἰβήρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Ὁ ἐπὶ μεμβράνης μικροῦ σχήματος κῶδιξ οὗτος δύναται ἐκ τῆς γραφῆς του νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 12ου ἢ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰῶνος, τὴν χρονολόγησιν δὲ αὐτὴν ἐπιβεβαιώνουν, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, καὶ ἡ εἰκονογραφία καὶ ἡ τεχνικὴ ἐκτέλεσις τῆς μικρογραφίας. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἀπέκειτο, ὅταν ἐγὼ τουλάχιστον τὸ εἶδον, ὄχι εἰς τὴν Βιβλιοθήκην, ἀλλ' εἰς τὸ Σκευοφυλάκιον τῆς Μονῆς ἐξ αἰτίας τῆς πολυτίμου ἐκ χρυσοῦ σταχώσεώς του. Διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν φαίνεται ὅτι δὲν τὸ εἶχεν ἰδεῖ ὁ Σ. Λάμπρος καὶ συνεπῶς δὲν τὸ περιέγραψεν εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ καταρτισθέντα Κατάλογον τῶν ἀγιορειτικῶν κωδίκων. Ἐκ τῶν εἰς αὐτὸν τουλάχιστον περιγραφομένων περγαμηνῶν Εὐαγγελίων μὲ μικρογραφίας τῶν ἀποκειμένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς οὐδὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸ ἐδῶ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς.

Ὁ κῶδιξ εἶναι Εὐαγγελιστάριον, περιέχει δηλαδὴ τὰς εὐαγγελικὰς περικοπὰς μὲ τὴν σειρὰν ποὺ ἀναγιγνώσκονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τὸ προοίμιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην (Ἰω. 1.1-17), τὸ ὁποῖον ἀναγιγνώσκεται, ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸ ἐξεταζόμενον χειρόγραφον περιέχονται αἱ μικρογραφίαι τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καὶ τινὰ ἐπίτιτλα. Καὶ αἱ μὲν εἰκόνες τοῦ Ματθαίου, Μάρκου καὶ Λουκᾶ εἶναι συνήθους τύπου οὐδὲν τὸ ἰδιαιτερόν παρουσιάζουσαι. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κώδικος εἰκόνα τοῦ Ἰωάννου, ἣ ὁποία παρουσιάζει, ὅπως θὰ ἴδωμεν, ἰδιαιτερόν εἰκονογραφικὸν ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτὸν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐνταῦθα.

Εἰς τὴν μικρογραφίαν αὐτὴν (πίν. 54) ἐντὸς πλαισίου μὲ πλουσίαν διακόσμησιν εἰκονίζεται ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὄρθιος ἐστραμμένος πρὸς δεξιὰ, ὡς πρὸς τὸν θεατὴν, καὶ ἐλαφρῶς προσκλίνων. Οὗτος λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐξέρχεται κατὰ τὴν ἄνω δεξιάν γωνίαν ἐκ τμήματος κύκλου δηλοῦντος τὸν οὐρανόν, μακρὸν εἰλητάριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ἀναγιγνώσκεται ἡ ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου : *Ἐν ἀρχῇ / ἦν ὁ [λόγ]ος καί / ὁ λόγος / ἦν πρὸς / τὸν Θεόν / καί*,¹

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀπεικονίσεως τοῦ Ἰωάννου λαμβάνοντος τὸ Εὐαγγέλιόν του ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ εἶναι μοναδικὸς ἴσως, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γινώσκω, εἰς τὴν ἐδῶ ἐξεταζομένην μικρογραφίαν. Διαφέρει πρᾶγματι αὕτη οὐσιωδῶς ἀπὸ τὰς γνωστὰς εἰκόνας τοῦ Εὐαγγελιστοῦ εἰς τοὺς εἰκονογραφημένους κώδικας, εἰς τοὺς ὁποίους οὗτος παριστάνεται εἴτε καθήμενος καὶ γράφων, εἴτε καθήμενος ἢ ὄρθιος ὑπαγορεύων εἰς τὸν Πρόχoron, εἴτε τέλος ὄρθιος κρατῶν τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ἡ ὅλη παράστασις ὁμοιάζει ὥς πρὸς τὴν σύνθεσιν μὲ τὴν γνωστὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ τὰς πλάκας τοῦ Νόμου. Περί τούτου εἶναι εὐκόλον νὰ πεισθῇ κανεὶς ἂν παραβάλλῃ τὴν ἐξεταζομένην μικρογραφίαν πρὸς τοιαύτας παραστάσεις τοῦ Μωϋσέως, ἐκεῖνας ἰδίως πού ἐπεκράτησαν εἰς τὴν μετὰ τοὺς εἰκονομαχικοὺς χρόνους εἰκονογραφίαν. Παράδειγμα χαρακτηριστικὸν θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ἡ προμετωπίς εἰς τὸν κῶδ. Suppl. gr. 1335 τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων¹.

Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ δὲν εἶναι τυχαία. Εἶναι δηλαδὴ ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰβηριτικὸν κώδικα πού ἐδῶ ἐξετάζομεν προέρχεται ἀπὸ τοιαύτην παράστασιν τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον.

Ἀλλὰ ποία ἡ σχέσις τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον μὲ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον; Ἡ παράστασις τῆς παραδόσεως τοῦ Νόμου εἰς τὸν Μωϋσῆν προέρχεται χωρὶς ἀμφιβολίαν ἀπὸ τὴν δι' εἰκόνας ἀπόδοσιν τοῦ ἐδαφίου 1.17 τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου : *ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο*. Πράγματι, εἰς μερικὰ Εὐαγγέλια διασώζοντα λείψανα τῆς παλαιᾶς ἐκτεταμένης εἰκονογραφίσεως τοῦ ἱεροῦ κειμένου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκάστη φράσις αὐτοῦ ἀπεδίδετο δι' εἰκόνας, τοιοῦτον δέ, μεταξὺ ἄλλων, εἶναι καὶ ὁ κῶδ. Suppl. gr. 27 τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, εὐρίσκομεν εἰς τὸ ἐδάφιον αὐτὸ τὴν παράστασιν τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον, τὸ δεύτερον δὲ μέρος τοῦ ἐδαφίου : *ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο* ἀποδιδόμενον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ².

Ἀργότερον ὅμως ἡ εἰκὼν τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον ἀπεσπᾶσθαι ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀπετέλεσεν ἰδίαν μικρο-

1. Εἰκὼν ἐν The Rockefeller-Mc Cormick New Testament III, H. Willoughby, The Miniatures, Chicago 1932, Πίν. II.

2. Ἀπεικόνισις ἐν H. Oumont, Miniatures des plus anciens manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale, Paris 1929, πίν. XCVIII. 5.

γραφίαν όλοσέλιδον εύρισκομένην μετά την εικόνα του Ιωάννου εις την άρχήν του τετάρτου Ευαγγελίου. Υπάρχουν μάλιστα και μερικοί πολύ σπάνιοι περιπτώσεις Τετραευαγγελίων, όπου ή εικών του Μωϋσέως εύρίσκεται εις ίδιον φύλλον εις την άρχήν του όλου κώδικος, αλλά συγχρόνως υπάρχει και εις τό σχετικόν κείμενον του κατά Ιωάννην. Τοιούτον παράδειγμα είναι αί δύο μικρογραφίαι εις τόν κώδ. 2400 της Πανεπιστημιακής Βιβλιοθήκης του Σικάγου, όπου εις μέν τό φ. 6^ν εύρίσκεται ή όλοσέλιδος εικών του Μωϋσέως λαμβάνοντος τόν Νόμον, εις δε τό φ. 86^ν και πάλιν ή ίδια παράστασις συνοδεύουσα τό σχετικόν χωρίον του κατά Ιωάννην³.

Ότι δε ή όλοσέλιδος μικρογραφία που εικονίζει τόν Μωϋσῆν λαμβάνοντα τόν Νόμον άπεσπάσθη έκ της άρχικής θέσεώς της εις τό κείμενον του Ιωάννου άποδεικνύει κατά τρόπον άναμφισβήτητον ή μικρογραφία του κώδ. Qu. 66 της Βιβλιοθήκης του Βερολίνου, όπου εις τό άνω και κάτω περιθώριον της εικόνας του Μωϋσέως υπάρχει ή επιγραφή «ότι ό νόμος κλπ.», τό σχετικόν δηλαδή χωρίον του κατά Ιωάννην⁴, εις δε την όλοσέλιδον μικρογραφίαν του κώδ. 2400 του Σικάγου τό πρώτον μόνον μέρος του έδαφίου, τό άναφερόμενον εις τόν Μωϋσῆν⁵.

Διά νά όλοκληρωθῇ τέλος ή έρευνα της θέσεως που κατέχει εις τά χειρόγραφα ή αυτοτελής εικών του Μωϋσέως λαμβάνοντος τόν Νόμον δέον νά εξετάσωμεν μίαν άκόμη περίπτωση.

Εις μερικά δηλαδή Τετραευαγγέλια ή παράστασις του Μωϋσέως λαμβάνοντος τόν Νόμον εύρίσκεται εις την άρχήν του κώδικος, άν και τό κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον, εις τό όποϊον ανήκει τό σχετικόν χωρίον, κατέχει την τετάρτην θέσιν. Τῆς άρκετά σπανίας αυτής περιπτώσεως παραδείγματα χαρακτηριστικά είναι, μεταξύ άλλων, ό κώδ. Suppl. gr. 1335 της

3. Willoughby, ένθ' άν. Κείμενον, σ. 10 και 206. Εικόνες εις τό Λεύκωμα, φφ. 6ν και 86ν.

4. Βλ. C. de Boor, Verzeichnis der griechischen Handschriften der Königlichen Bibliothek zu Berlin, II, Berlin 1897, 214 κέ. Εις τό φ. 262ν υπάρχει και δεύτερα εικών του Ιωάννου με τόν Πρόχορον προερχομένη έξ άλλου χειρογράφου. Τόν Μωϋσῆν ό de Boor, ένθ' άν. 215, εξέλαβεν ως τόν Πρόδρομον εις την έρημον. Βλ. τελευταίον και R. Hamann-Mac Lean έν Festschrift K. H. Usener, Marburg 1967, 225 κέ. Κατά τάς σημειώσεις μου έξ αυτοψίας του κώδικος ή διάταξις των εις την άρχήν του κατά Ιωάννην μικρογραφιών έχει ως εξής : φ. 262ν Ιωάννης με τόν Πρόχορον (έξ άλλου χειρογράφου (Hamann-Mac Lean, σ. 238, εικ. 21), φ. 263ν Ιωάννης με τόν Πρόχορον, (αυτόθι, σ. 238, εικ. 22), φ. 264ν ό Μωϋσῆς λαμβάνων τόν Νόμον (αυτόθι, σ. 230, εικ. 8), φ. 268r Άρχή του κατά Ιωάννην. Επίτιτλον.

5. Willoughby, ένθ' άν. Λεύκωμα, φ. 6ν.

Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων⁶, ὅπως καὶ ὁ κῶδ. 2400 τοῦ Σικάγου⁷, περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη λόγος ἀνωτέρω.

Ἡ μετάθεσις αὐτῆ τῆς εἰκόνης τοῦ Μωϋσέως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Τετραευαγγελίου ἀντὶ τῆς θέσεώς της εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κατὰ Ἰωάννην, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, δὲν νομίζω ὅτι θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἐξηγηθῇ. Αὕτη προήλθεν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ Εὐαγγελιστάρια, εἰς τὰ ὁποῖα, ὡς ἤδη εἶπομεν, πρώτη περικοπὴ εἶναι τὸ προοίμιον τοῦ κατὰ Ἰωάννην, εἰς τὴν περικοπὴν δὲ αὐτὴν γίνεται λόγος περὶ τοῦ Μωϋσέως. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο μαζὶ μὲ τὸ κείμενον τοῦ Ἰωάννου νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελισταρίου ὅχι μόνον ἡ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον, ἡ ὁποία συνυπάρχει, ὅπως εἶδομεν, εἰς μερικὰ Τετραευάγγελα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεολόγου. Παράδειγμα τῆς διατάξεως αὐτῆς εἶναι τὸ Εὐαγγελιστάριον κῶδ. gr. 1522 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ. Εἰς τὸ φ. 1^ο τοῦ κώδικος εἰκονίζεται ἡ παράδοσις τοῦ Νόμου εἰς τὸν Μωϋσῆν, εἰς τὰ φφ. 2^ο καὶ 2^ο ὑπάρχει μακρὸν ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω ἄλλοτε νὰ μὲ ἀπασχολήσῃ εἰς ἰδίαν μελέτην, καὶ τέλος εἰς τὸ φ. 4^ο ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰωάννου⁸.

Ἡ ἀνωτέρω γενομένη ἔρευνα περὶ τῆς θέσεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὰ Τετραευάγγελα καὶ τὰ Εὐαγγελιστάρια δύναται νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς περιέργου μικρογραφίας τοῦ Ἰβηριτικοῦ κώδικος ποὺ ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς παρούσης μελέτης.

Ὁ μικρογράφος ὁ ἐκτελέσας τὴν ἀπασχολοῦσαν ἡμᾶς εἰκόνα δύναται νὰ θεωρηθῇ πιθανώτατον ὅτι εἶχεν ὡς πρότυπον χειρόγραφον Τετραευαγγέλιον, ὅπου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κατὰ Ἰωάννην ὑπῆρχον εἰς χωριστὰ φύλλα αἱ μικρογραφίαι καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον, ὅπως π.χ. εἰς τὸν κῶδ. Qu. 66 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βερολίνου (βλ. ἀνωτ. σημ. 4). Τὰς δύο αὐτὰς χωριστὰς εἰκόνας ὁ ζωγράφος τοῦ Ἰβηριτικοῦ κώδικος συνέπτυξεν εἰς μίαν. Εἰς αὐτὴν διетήρησε τὸ σῶμα τοῦ Μωϋσέως ἐλαφρῶς προσκλίνοντος, ἀλλ' εἰς τὸ πρόσωπον ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, παρέστησε δὲ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ παραδί-

6. Εἰκὼν ἐν Willoughby, ἐνθ' ἀν. πίν. II. Συμφώνως πρὸς τοὺς συντάξαντας τὸν Κατάλογον τῆς εἰς τὴν Ἑθν. Βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων γενομένης τὸ 1958 Ἑκθέσεως χειρογράφων, Bibliothèque Nationale. Byzance et la France médiévale, Paris 1958, σ. 30, τὰ δύο φύλλα 6ν καὶ 7γ μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Μωϋσέως λαμβάνοντος τὸν Νόμον καὶ τοῦ Χριστοῦ Ἑμμανουὴλ προέρχονται ἐξ ἄλλου ὀλίγον μεταγενεστέρου χειρογράφου. Πάντως ἡ τοποθέτησις τῶν φύλλων αὐτῶν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κῶδ. Suppl. gr. 1335 ἀκολουθεῖ τὴν διάταξιν ποὺ ἐπανευρίσκομεν εἰς τὸν κώδικα τοῦ Σικάγου.

7. Willoughby, ἐνθ' ἀν. Λεύκωμα, φ. 6ν.

8. K. Weitzmann, Die byzantinische Buchmalerei des 9. und 10. Jahrhunderts, Berlin 1935, πίν. V. 21 καὶ VI. 25, 26.

δουσαν εἰς αὐτὸν ἀντὶ τῶν πλακῶν τοῦ Νόμου μακρὸν εἰλητάριον μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, (πίν. 55) ὁ μικρογράφος ἠκολούθησε τὸν εἰκονογραφικὸν τύπον ποὺ ἐπεκράτει κατὰ τὸν 11ον καὶ 12ον καὶ τὸν ὁποῖον εὐρίσκομεν ἀκόμη σποραδικῶς τὸν 13ον αἰῶνα. Κατὰ τὸν τύπον αὐτὸν ὁ Θεολόγος εἰκονίζεται μετὰ γυμνὸν τὸ μέτωπον καὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς ὁποίας ὑπάρχει ὀλίγη λευκὴ κόμη⁹. Μετὰ τὰ ἴδια δὲ χαρακτηριστικὰ περιγράφει τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ ἡ Ἑρμηνεία τῶν ζωγράφων¹⁰. Τὰ χαρακτηριστικὰ ὅμως αὐτὰ διαφέρουν οὐσιωδῶς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βλέπομεν εἰς εἰκόνας τοῦ Ἰωάννου παλαιότερας τοῦ 11ου αἰῶνος, εἰς τὰς ὁποίας οὗτος παριστάνεται μετὰ πλουσίαν κόμην καλύπτουσαν τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ μέτωπον¹¹. Ὁ παλαιὸς δὲ αὐτὸς τύπος ἀποβαίνει συνήθης εἰς τὴν ζωγραφικὴν τῶν Παλαιολόγων.

Ἡ τεχνικὴ ἐπίσης ἐκτέλεσις τῆς μικρογραφίας ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι ἀξία προσοχῆς. Τὰ εἰς περιορισμένην σχετικῶς ἔκτασιν φωτιζόμενα μέρη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἐνθυμίζουν τὴν ἰδίαν περίπου τεχνικὴν ποὺ βλέπομεν εἰς τὰς μικρογραφίας τοῦ γνωστοῦ κῶδ. 101 τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης τοῦ Λένινγκραδ, τὸν ὁποῖον χρονολογοῦν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰῶνος¹². Ἡ συγγένεια δὲ τοῦ κώδικος τούτου μετὰ τὸν ἡμέτερον ἐπεκτείνεται ὄχι μόνον εἰς τὴν τεχνικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κόσμημα τοῦ πλαισίου ποὺ περιβάλλει τὴν μικρογραφίαν.

Οὕτως ἡ ἐδῶ γενομένη σύντομος ἀνάλυσις τῆς εἰκονογραφίας καὶ τῆς τεχνικῆς ἐκτελέσεως τῆς μορφῆς τοῦ Θεολόγου μᾶς ἐπιτρέπει νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ θετικόν, ὅπως νομίζω, συμπέρασμα ὅτι ἡ μικρογραφία τοῦ Ἰβηριτικοῦ κώδικος συμπίπτει τεχνικῶς καὶ εἰκονογραφικῶς πρὸς τὴν χρονολόγησιν τὴν ἐξαγομένην ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γραφῆς τοῦ χειρογράφου, πρὸς τὰ τέλη δηλαδὴ τοῦ 12ου ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου αἰῶνος.

Ἡ σύμπτυξις ὅμως αὐτῇ τῶν δύο μορφῶν, τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Μωϋσέως, εἰς μίαν, νομίζω ἀρκετὰ ἴσως πιθανὸν ὅτι ὀφείλεται καὶ εἰς ἄλλον λόγον. Εἰς τὰς πλείστας δηλαδὴ τῶν πολυαριθμῶν εἰκόνων τοῦ Ἰω-

9. Βλ. μερικὰ παραδείγματα ἐν P. Buberl, Die Miniaturenhandschriften der Nationalbibliothek in Athen, Wien 1917, πίν. XII. 26, XIV. 29, XXVII. 73. Γ. Σωτηρίου, Κειμήλια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1937, πίν. 54 α, 63 α. A. M. Friend, ἐν Art Studies 1927, πίν. XVIII. 176.

10. Διονυσίου ἐκ Φουρνᾶ, Ἑρμηνεία τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ἔκδ. Α. Παπαδοπούλου-Κεραμέως, Πετροῦπολις 1909, 150: *γέρων φαλακρός, μακρογένης οὐ πολλά*.

11. Βλ. μερικὰ παραδείγματα ἐν Weitzmann, ἐνθ' ἀν. πίν. IV. 17, XVI. 86.

12. Εἰκὼν ἐν B. Λάζαρεφ, Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς ζωγραφικῆς (ρῶσ.), Μόσχα 1947-48, II, πίν. 260α. Ἱταλ. ἐκδ. εἰκ. 401.

άννου, παριστανομένου είτε υπαγορευόντος εις τὸν Πρόχορον, είτε γράφοντος ἰδιοχείρως, είτε κρατοῦντος ἀπλῶς τὸ Εὐαγγέλιόν του, βλέπομεν εἰς μίαν τῶν ἄνω γωνιῶν τῆς μικρογραφίας τμήμα κύκλου δηλοῦντος τὸν οὐρανὸν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ εἰς σχῆμα εὐλογοῦντος ἢ ὀμιλοῦντος, συχνὰ δὲ καὶ δέσμη ἀκτίνων κατευθυνομένη πρὸς τὸν Εὐαγγελιστὴν¹³. Εἰς τὰς εἰκόνας αὐτὰς ὁ Ἰωάννης στρέφει ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ καὶ φαίνεται ἀκούων μετὰ προσοχῆς τὴν θείαν φωνὴν ὑπαγορεύουσαν τὸ Εὐαγγέλιον. Τὴν ἐναργεστέραν εἰκόνα τοῦ Ἰωάννου ἀκούοντος τὴν ἐξ οὐρανοῦ φωνὴν μᾶς δίδει, νομίζω, μία μικρογραφία τοῦ ἀπὸ τοῦ 11ου αἰῶνος κώδικος 1156 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ. Εἰς αὐτὴν ὁ Εὐαγγελιστὴς κάθεται ἐτοιμαζόμενος νὰ γράψῃ, στρέφει δὲ τὸ οὖς πρὸς τὴν θείαν φωνήν. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου καὶ ἡ σχεδίασις τῶν ὀφθαλμῶν δίδουν κατὰ τρόπον ἀσυνήθως ρεαλιστικὸν διὰ τὴν τέχνην τοῦ 11ου αἰῶνος τὴν ἔκφρασιν ἀνθρώπου μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀκούοντος¹⁴.

Ἄξιον τέλος παρατηρήσεως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς οὐδεμίαν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἰκόνα τῶν τριῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν εὐρίσκεται ἡ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐξερχομένη χεὶρ τοῦ Θεοῦ, παρὰ μόνον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰωάννου. Αὐτὸ νομίζω ὅτι ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν. Σχετίζεται δηλαδή, κατὰ τὴν γνώμην μου, μετὰ τὴν παράδοσιν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἐγράφη κατὰ θείαν ὑπαγόρευσιν. Τῆς παραδόσεως δὲ ταύτης μνείαν ἀρκετὰ σαφῆ εὐρίσκομεν εἰς τὸν ἀπόκρυφον βίον τοῦ Ἰωάννου¹⁵.

Οὕτως ὁ ἐκτελέσας τὴν περίεργον μικρογραφίαν τοῦ κώδικος τῆς Μ. Ἰβήρων ποῦ ἐδῶ μᾶς ἀπασχολεῖ ἠθέλησε μετὰ τὴν σύμπτυξιν τῶν δύο μορφῶν, τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Μωϋσέως, εἰς μίαν νὰ δείξῃ δι' εἰκόνης ὅτι τὸ τέταρτον Εὐαγγέλιον, ὅπως καὶ αἱ πλάκες τοῦ Νόμου ποῦ ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς, προέρχονται ἐκ τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ὁ ζωγράφος τῆς μικρογραφίας ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ ἐμφανέστερον καὶ μετὰ τὸ μακρὸν εἰλητάριον τὸ περιέχον τὴν ἀρχὴν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου.

Τὴν ιδέαν δὲ αὐτὴν τῆς ἐκ Θεοῦ προελεύσεως τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου ἀπέδωκε κατὰ τρόπον πολὺ ἀπλούστερον καὶ περισσότερον εὐληπτον ὁ ἐκτελέσας τὸ 1346 τὴν μικρογραφίαν εἰς τὸν κώδ. 152 τῆς Μονῆς Σινᾶ.

13. Βλ. μερικά παραδείγματα ἐν Friend, ἐνθ' ἂν. πίν. I. 12, XVIII. 172, 176, 180, 184 κ.ἄ. Buberl, ἐνθ' ἂν. πίν. XXIX. 81.

14. Εἰκὼν ἐν O. Demus, Byzantine Art and the West, London 1970, σ. 57, εἰκ. 60.

15. Th. Zahn, Acta Ioannis, Erlangen 1880, 155: εἶπεν (ὁ Ἰωάννης) πρὸς με' «τέκνον Πρόχορε, ἅπερ ἀκούεις ἀπὸ τοῦ στόματός μου κατάγραφε ἐπὶ τοῖς χάριτας. Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης, ἐστῶς καὶ ἄνω προσέχων εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπεν' «Ὁ ἄρχῃ ἦν ὁ λόγος. . . ».

Εἰς αὐτὴν δηλαδὴ εἰκονίζεται ὁ Ἰησοῦς ὄρθιος ἐδλογὼν διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ τείνων μὲ τὴν ἀριστερὰν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ προσκλίνοντα Ἰωάννην¹⁶. Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι εἰς τὸν Σιναΐτικὸν αὐτὸν κώδικα καὶ αἱ μικρογραφίαι τῶν τριῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν εἰκονίζουν αὐτοὺς καθ' ὅμοιον τρόπον, λαμβάνοντας τὸ Εὐαγγέλιον δηλαδὴ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἰησοῦ¹⁷. Δύναται, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ θεωρηθῇ πολὺ πιθανόν, ἂν μὴ βέβαιον, ὅτι πρόκειται περὶ παρανοήσεως ἢ περὶ ἀγνοίας τοῦ ζωγράφου σχετικῶς μὲ τὴν σημασίαν τῆς παραστάσεως τοῦ Ἰωάννου λαμβάνοντος ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τόσον εἰς τὴν μικρογραφίαν τῆς Μ. Ἰβήρων, ὅσον καὶ εἰς τὴν μικρογραφίαν τῆς Μονῆς Σινᾶ πρόκειται περὶ ἐνὸς ἐντελῶς πρωτοτύπου συμβολισμοῦ λίαν, ὅπως τοῦλάχιστον νομίζω, σπανίου, αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος ποὺ μᾶς παρεκίνησε ν' ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ εἰκονογραφικὸν τοῦτο θέμα εἰς τὴν παροῦσαν μικρὰν μελέτην.

Α. ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

R É S U M É

SAINT JEAN L'ÉVANGÉLISTE - MOÏSE

(Pl. 54 - 55)

La miniature qui fait le sujet de cet article se trouve dans un Évangélaire gardé dans le Trésor (Skevophylakion) du monastère d'Iviron au Mont Athos et non pas dans la Bibliothèque de celui-ci à cause de sa précieuse reliure d'or. Le manuscrit en question peut se dater de la fin du XIIe ou du commencement du XIIIe siècle.

La miniature qui nous occupe représente saint Jean l'Évangéliste debout recevant de la main de Dieu qui sort du ciel un long rouleau déployé, sur lequel on lit le commencement de l'Évangile selon saint Jean.

La composition ressemble beaucoup à celle de Moïse recevant de la même manière les plaques de la Loi. Cela s'explique par le fait que dans un grand nombre d'Évangiles et d'Évangélaire se trouve dans le texte ou sur un autre feuillet, après le portrait de l'Évangéliste, la figure de Moïse

16. Εἰκὼν ἐδημοσιεύθη ὑπὸ O. Demus ἐν Kariye Djami, 4, Studies in the Art of the Kariye Djami, Princeton 1975, εἰκ. 48 καὶ σελ. 153.

17. Βλ. τὴν εἰκόνα τοῦ Ματθαίου παρὰ H. Buchthal ἐν K. Weitzmann, W. Loerke, E. Kitzinger, H. Buchthal, The Place of Book Illumination in Byzantine Art, Princeton 1975, σ. 166, εἰκ. 29.

recevant la Loi, car le prophète est mentionné dans l'Évangile selon saint Jean 1.17 : «Car la Loi fut donnée par l'intermédiaire de Moïse, la grâce et la vérité par Jésus Christ» (Traduct. de la Bible de Jérusalem).

Il paraît assez probable que l'artiste qui a exécuté la miniature ici étudiée avait sous les yeux un prototype représentant Moïse recevant la Loi du quel prototype il a emprunté la composition en changeant seulement la tête du prophète par celle de saint Jean et les plaques de la Loi par le rouleau déployé.

Cette substitution de Moïse par l'Évangéliste est en rapport avec la tradition selon laquelle le quatrième Évangile fut dicté à Jean par Dieu comme les plaques de la Loi ont été données à Moïse par Dieu. Cette tradition l'iconographie orthodoxe l'a aussi exprimée par d'autres manières plus ou moins symboliques, mais toujours par l'Évangéliste écoutant la voix divine qui lui dicte le quatrième Évangile. La miniature de l'Évangélaire d'Ivion ici étudiée exprime cette tradition d'une manière sinon unique du moins, sauf erreur, très rare.

Α. ΧΥΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄθως. Μ. Ἰβήρων. Εὐαγγελιστάριον. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Λεπτομέρεια τοῦ πίν. 54.